Quelle: https://manuscripta.at/?ID=26152
Copyright: Admont, Benediktinerstift

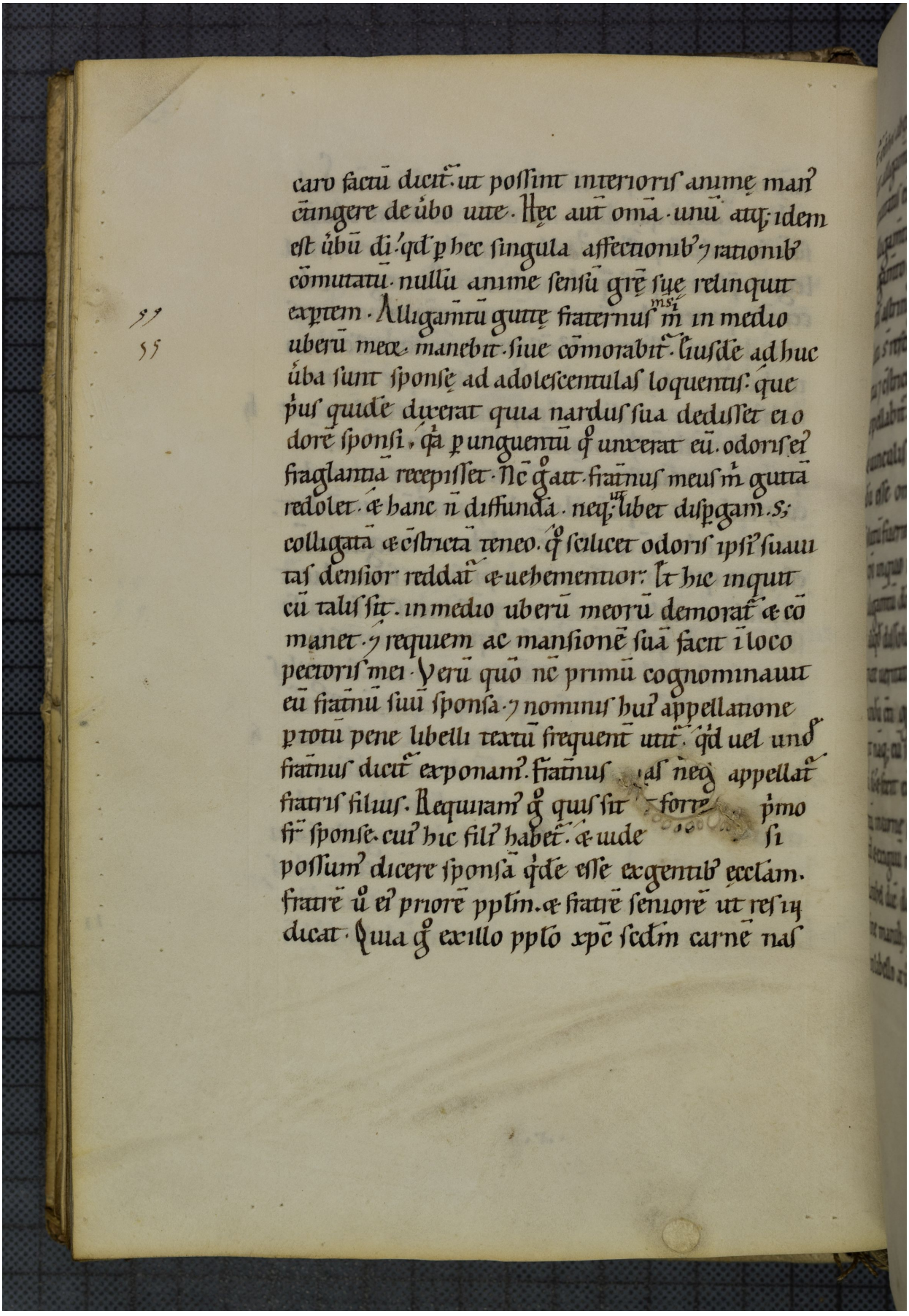

caro factū dicit. ut possint interioris animę man
cōtingere de ūbo uite. Hęc aut omā. unū atq; idem
est ūbū dī. qd p hec singula affectionib⁹ ⁊ rationib⁹
cōmutatū. nullū anime sensū grē sue relinquit
55 exptem. Alligamtū guttę fraternus ms̄ in medio
55 uberū meoe manebit. siue cōmorabit. Eiusdē ad huc
ūba sunt sponsę ad adolescentulas loquentis. que
pius quidē dixerat quia nardus sua dedisset ei o
dorē sponsi. qa p unguentū q unxerat eū. odoris ei⁹
fraglantiā recepisset. Nc̄ g ait. fratnus meus m̄ guttā
redolet. & hanc n̄ diffundā. neq; ut libet dispgam. s;
colligatā & cōstrictā teneo. q scilicet odoris ipsi⁹ suaui
tas densior reddat & uehementior. It hic inquit
cū talis sit. in medio uberū meorū demorat & cō
manet. ⁊ requiem ac mansionē suā facit ī loco
pectoris mei. Verū quō nc̄ primū cognominauit
eū fratnū suū sponsa. ⁊ nominis hui⁹ appellatione
p totū pene libelli textū frequent utit. qd uel unde
fratnus dicit exponam⁹. fratnus [illegible]as neq appellat
fratris filius. Requiram⁹ g quis sit [illegible] forte [illegible] pmo
fr̄ sponse. cui⁹ hic fili⁹ habet. & uide [illegible] si
possum⁹ dicere sponsā qdē esse ex gentib⁹ ecclam.
fratrē u ei⁹ priorē pplm. & fratrē seniorē ut res iu
dicat. Quia g ex illo pplo xpc̄ scdm carnē nas